

Kijk in de grenzeloze hemel

Osho: Het Boek der Geheimen – techniek 33. Kijk in de grenzeloze hemel.

Door gewoon voorbij de wolken in de blauwe lucht te kijken, de kalme helderheid.

Je kunt voorbij de wolken naar de blauwe lucht kijken en er gebeurt niets. Alleen maar kijken, niet denken. De hemel is eindeloos, het eindigt nergens. Er is geen object en de hemel is existentieel, want een object heeft een begin en een eind. Je kunt rond een object gaan, maar niet rond de hemel. Je zit in de hemel, dus je kunt voor de hemel een object zijn. Je kunt erin kijken, maar niet ernaar. Dus kijk in de blauwe hemel en blijf kijken, er is geen grens aan. Denk er niet over, zeg niet, hij is prachtig. Als je gaat denken dan ben je gestopt, je ogen bewegen zich nu niet in het oneindige blauw. Ga er gewoon in op, kijk enkel – denk niet. Gebruik geen woorden, zelfs niet ‘blauwe hemel’, verbaliseer niet. Enkel een zuivere, onschuldige blik in de blauwe hemel, zonder einde, en jij gaat maar door en door, zonder enig object, enkel een leegte en plotseling word je bewust van jezelf. Want als er een vacuüm is, worden je zintuigen nutteloos, want ze hebben enkel nut als er een object is.

Als je naar een bloem kijkt dan kijk je naar iets. De hemel is er niet. ‘Hemel’ betekent ruimte. Alle objecten bevinden zich in de hemel. Het is eenvoudig het vacuüm. De hemel zelf is gewoon pure leegte en kijk ernaar. Daarom zegt de soetra: *voorbij de wolken*. Want de wolken zijn niet de hemel, het zijn objecten die in de lucht drijven. Kijk in de blauwe hemel – niet naar de sterren, de maan, de wolken, maar naar objectloosheid, leegheid. Kijk erin.

In leegheid is er geen object dat de zintuigen in hun greep kunnen krijgen en worden ze betekenisloos. En als je in de blauwe hemel kijkt zonder te denken, voel je plotseling dat alles is verdwenen en in dat verdwijnen word je gewaar van jezelf. Kijkend in deze leegheid, word jij leeg. Want je ogen zijn als een spiegel, alles ervoor wordt gereflecteerd. Ik zie je en je bent droevig en vervolgens komt er een zekere droefheid bij mij binnen. Als een droef mens bij je binnenkomt, word je droevig, want je keek ernaar als een spiegel en de droefheid wordt in je weerspiegeld. Iemand lacht hartelijk – plotseling voel je een lach in je opkomen, het werd besmettelijk. Je bent als een spiegel, je reflecteert dingen. Je kijkt naar een mooi of een lelijk object en het wordt in je gereflecteerd. Alles wat je ziet, dringt diep bij je binnen, wordt deel van je bewustzijn.

Kijk je in de leegheid dan is er niets om gereflecteerd te worden – of enkel de blauwe oneindige hemel en als je dat vanbinnen voelt dan word je sereen, vind je kalmte En als je echt leegheid kunt bevatten, waar hemel en blauw en alles verdwijnt, wordt in je ook leegheid gereflecteerd. Hoe kun je dan bezorgd, gespannen zijn? In leegheid, hoe kan de mind dan werken? Hij stopt, verdwijnt. De mind die gespannen is, zorgelijk, vol met gedachten, relevant en irrelevant – in dat verdwijnen, *de kalme helderheid*.

Leegheid weerspiegelt naar binnen, wordt verlangenloosheid. Verlangen is spanning, je raakt bezorgd. Je ziet een mooie vrouw en een plotseling verlangen komt op. Je ziet een mooi huis en je wilt het bezitten. Met het verlangen raakt de mind bezorgd. Hoe het in z'n greep te krijgen? Want de mind raakt gefrustreerd of wanhopig – of hoopvol, maar het zijn allemaal dromen. Als er verlangen is, ben je verward. De mind spat in stukjes uiteen, en vele plannen, dromen, projecties komen op; je wordt gek. Verlangen is het zaadje van gekte.

Maar leegheid is geen object. Wanneer je ernaar kijkt, komt er geen verlangen op. Je wilt het niet bezitten, wilt het niet liefhebben, wilt er geen huis van maken. Je kunt er niets mee doen, elke beweging van de mind stopt, geen enkel verlangen komt op, en *kalme helderheid*. Een plotselinge vredigheid explodeert in je, je bent geworden als de hemel.

Waar je ook over nadenkt, je wordt zo, je wordt het, want de mind kan eindeloze vormen aannemen. Wat je ook verlangt, de mind neemt de vorm ervan aan. Daarom wordt de mind van een persoon, die op rijkdom, goud en geld uit is, gewoon een schatkist – niets anders. Schud hem en je hoort vanbinnen het geluid van geldstukken. Wat je ook verlangt, je wordt het. Wees er dus bewust van.

De hemel is het meest lege, het is gewoon vlakbij je en het kost niets en je hoeft nergens heen – naar de Himalaya of naar Tibet – om de hemel te vinden.

Technologie heeft van alles vernietigd, maar de hemel is er nog steeds. Kijk, dring erin door en onthoud, de blik moet zijn zonder te denken. Dan voel je dezelfde hemel, dezelfde dimensie, dezelfde ruimte, het blauw en de leegheid vanbinnen. Daarom zegt Shiva, *Door gewoon voorbij de wolken in de blauwe lucht te kijken, de kalme helderheid.*

Verzameld en vertaald door Prem Abhay.